

Η «εναντίωση» (πρωτότυπος τίτλος Defiance) και η «Μαδαγασκάρη 2» δίνουν την αφορμή για μερικές σκέψεις, σχετικά με τα μηνύματα που περνά ή επιχειρεί να περάσει ο κινηματογράφος.

Είναι πασιφανές ότι δυο αυτές προσεγγμένες παραγωγές δεν έχουν καμιά μεταξύ τους σχέση, απευθύνονται σε ολότελα διαφορετικό κοινό, αλλά είναι ενδιαφέρον με πόση αβρότητα, αλλά και αμεσότητα περνούν τα κοινωνικά τους μηνύματα.

Στην τυπικά παιδική, αλλά τελικά άνετα παρακολουθούμενη από κάθε ηλικία, «Μαδαγασκάρη 2» τίθεται ακροθιγώς το δικαίωμα της διαφοράς. Για πολλούς δεν είναι παρά «συγκεχυμένα, προβλέψιμα αναμασημένα ηθικά διδάγματα» και με αυτή τη προσέγγιση δεν πέφτουν έξω, αλλά δεν αποτελεί και την μοναδική σωστή προσέγγιση.

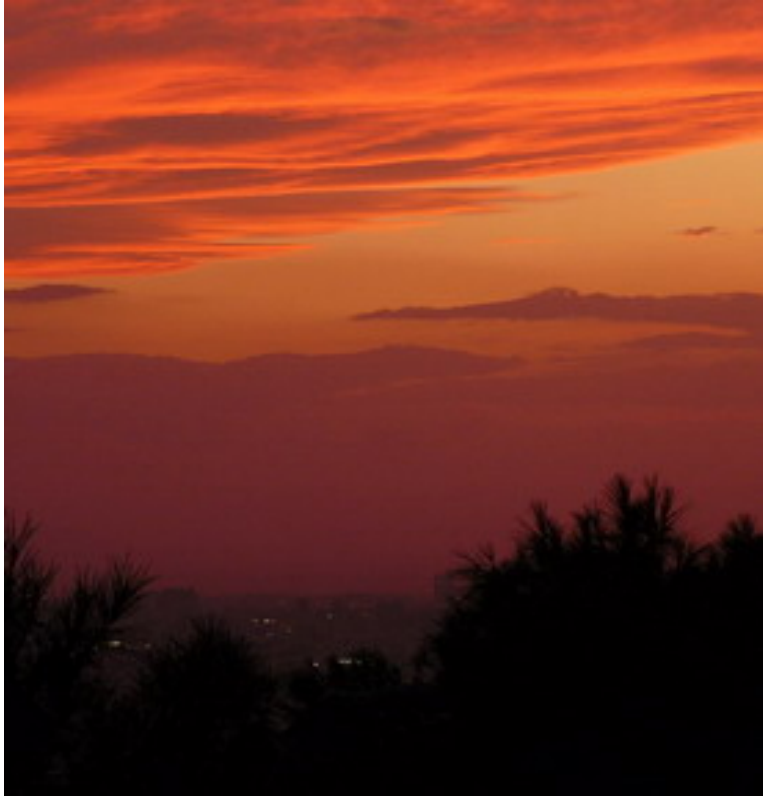
Ξεκινώντας από το όνομα του πρωταγωνιστή λιονταριού όπου το Αλεξ γίνεται «Alegay», από το γάμο του πιγκουίνου με μια αχυρένια κούκλα, από το έρωτα της καμηλοπάρδαλης M elman

με την ιπποποταμίνα

Gloria

όλα παραπέμπουν ότι το κάθε πλάσμα φέρει τα ίδια δικαιώματα ανεξάρτητα από τις ιδέες

του, το χρώμα του, τις προτιμήσεις του. Όλοι έχουν το χώρο τους, και με εξοπλισμό τις δεξιότητές τους μπορούν να προσφέρουν στο κοινωνικό σύνολο αλλά και να πάρουν από αυτόν.

Εστω και με καθυστέρηση τα στούντιο περνούν μια πολιτική συμφιλίωσης για τις ομάδες πληθυσμού που ανήκουν στις μειονότητες, περνώντας όμως ταυτόχρονα, τόσο τον απολιτικό τρόπο ζωής και συμπεριφέρεσθαι, όσο και ένα ευρύτερα χαλαρότερο τρόπο αντιμετώπισης της πραγματικότητας ο οποίος όμως δεν δείχνει ότι μπορεί να διεκδικήσει σοβαρή θέση σε μια κοινωνία όπου αναπτύσσει εξ' απαλών ονύχων έντονα, πολύ έντονα το ένστικτο του στείρου ανταγωνισμού.

Εξ' άλλου η ευρύτερη αποτυχία, διαφθορά, ανικανότητα της πολιτικής και των πολιτικών να διαχειριστούν σημαντικά προβλήματα όχι μόνον απομακρύνουν το μέσο πολίτη από τα κοινά αλλά συχνά ενθαρρύνουν τους πιο αδαείς στις επικίνδυνες ατραπούς των ολοκληρωτικών μοντέλων διακυβέρνησης.

Στην περίπτωση της «Εναντίωσης» έχουμε ένα διαφορετικό επίπεδο μηνύματος αφού κατ' αρχήν προέρχεται μέσα από γεγονότα. Η ταινία αντλεί τη θεματολογία της από την ιστορία και ιδιαίτερα για την κτηνωδία που επέδειξαν οι ναζιστικές ορδές στη Λευκορωσία.

Έχει εκφραστεί μυριάδες φορές, αλλά επειδή είναι τόσο ακριβές όσο και αληθές δεν ενοχλεί να επαναλαμβάνεται, έτσι αξίζει να ξαναγραφτεί ότι: *«Η πρώτη απώλεια σε ένα πόλεμο, είναι η αθωότητα.»*

Ακριβώς αυτές οι περιστάσεις, οι συνθήκες του πολέμου αφ' ενός αλλά και της σχεδιασμένης αποτρόπαιης γενοκτονίας αφ' ετέρου μετέτρεψαν τους αδελφούς Μπιέλσκι από φιλήσυχους πολίτες σε ακατάβλητους πολέμαρχους.

Δεν υπάρχουν πολλές επιλογές όταν τα πράγματα φτάνουν σε αυτό το σημείο. Η υποταγή και ο θάνατος σου είναι η μία, η εξέγερση και ο θάνατος των αντιπάλων σου η άλλη. Στην πρώτη είσαι ένα θύμα που δεν θα ζήσει. Στη δεύτερη ένα θύμα που θα ζήσει, αφού μοιραία θα υποκύψεις στον κύκλο του αίματος.

Στις μεγάλες μάχες εύκολα μοιάζεις στους αντιπάλους σου και η ναζιστική θηριωδία αυτό που προκάλεσε δεν ήταν μόνον τους αθρόους θανάτους αθώων αλλά και την μετατροπή άλλων τόσων αθώων, σε φονιάδες, όχι μόνον από το ένστικτο της επιβίωσης αλλά και από την επιθυμία της αντεκδίκησης.

Σε άλλη κλίμακα, με άλλα όπλα, αλλά με ίδια νοοτροπία αντιδρά ο σύγχρονος άνθρωπος στις τωρινές απειλές. Στην επιβίωση του, π.χ., μέσα από τις άγριες εργασιακές συνθήκες που επιβάλλονται εντονότερα και από την πρόσφατη αποκαλούμενη διεθνή οικονομική ύφεση